



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **F. G. E., nar. ..., státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t. č. POS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem AK se sídlem v Praze 2, Vinohradská 22, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017, čj. OAM-1025/ZA-ZA11-ZA15-2016

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán rozhodl dne 1. 2. 2017 o nepřipustnosti žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Třetím výrokem žalovaný rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady), je Italská republika.

Žalobkyně namítala v žalobě nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu, v její věci nebyl spolehlivě zjištěn stav věci, rozhodnutí není řádně odůvodněno. Rozhodnutí spatřuje nepřezkoumatelným z nedostatku důvodů, je namítáno porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně namítá, že není dostatečně definována její osoba dle § 18 odst. 2 správního řádu, namítá, že nedošlo k naplnění § 36 odst. 3 správního řádu v tom směru, že jí nebyla dána před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům, proto ani její námitky nemohly být vypořádány v odůvodnění, jak předpokládá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 4 Ads 17/2007. Žalobkyně dále namítá porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, když nedošlo k meritornímu rozhodnutí ve věci, dále byl porušen čl. 17 Nařízení, resp., žalovaný se jím vůbec nezabýval. Žalobkyně tak postrádá minimálně úvahu, odůvodňující, proč žalovaný nevyužil své diskreční oprávnění ve smyslu čl. 17. V neposlední řadě měl jistě správní orgán alespoň obecně posoudit osobní situaci žalobkyně na základě pravidla non-refoulement, jeho posouzení možného přesunu žalobkyně do Itálie je nedostatečné a situace v tomto státě nebyla dostatečně zkoumána. V dalším poukazuje žalobkyně na znění čl. 3 odst. 2 Nařízení, do něhož byly promítnuty právě závěry o nutném zkoumání situace ve státě, kam má být žadatel o mezinárodní ochranu přemístěn. Žalobkyně poukazuje na nedostatky azylového řízení v Itálii, která je zavalena přílivem uprchlíků, a základní azylové systémy řádně nefungují. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření ze dne 30. 3. 2017 žalovaný vyjádřil nesouhlas s žalobními námitkami žalobkyně, odkazuje na její výpověď a obsah správního spisu. Žalobkyně nesdělila žádné skutečnosti, které by odporovaly postupu dle § 10a a § 25 písm. i) zákona o azylu, celé řízení proběhlo v souladu s platným právním řádem, včetně aplikace Dublinského nařízení. Správní orgán měl dostatečné množství podkladů a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobkyně je v napadeném rozhodnutí identifikována dostačujícím způsobem, z obsahu spisu a napadeného rozhodnutí pak jednoznačně vyplývá, že Italská republika je zemí příslušnou k projednání a rozhodnutí o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Itálie uznala dne 31. 1. 2017 svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně. Žalovaný vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného bezprostředně závazného Nařízení Evropského parlamentu a Rady a použitím jednotlivých kritérií dospěl k závěru, že k řízení je příslušná Italská republika, v souladu s jeho čl. 18. Své rozhodnutí pak žalovaný považuje za logicky a řádně odůvodněné. Diskreční oprávnění ve smyslu čl. 17 Nařízení je tzv. doložkou svrchovanosti, zachovávající členskému státu pravomoc k výkonu práva posoudit žádost o mezinárodní ochranu nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií Dublinského nařízení. Na aplikaci tohoto článku není právní nárok, nejedná se o povinnost státu a dovolává-li se žalobkyně jeho aplikace z důvodu celistvosti rodiny, je nutné vidět, že žalobkyně v průběhu celého řízení netvrdila, že na zdejším území má vytvořeny jakékoliv rodinné či obdobné vazby ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný je přesvědčen, že v Italské republice žalobkyni žádné nelidské či ponižující zacházení nehrozí, jedná se o zemi, dodržující mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňující činnost právnickým osobám, dohlízejícím na dodržování práv. Ročně zde žádají o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků z různých zemí světa, což o jakýchkoliv obavách z azylového systému jistě nesvědčí. Do Italské republiky jsou navraceni žadatelé z jiných zemí EU, nikoliv

pouze z České republiky. Žaloba obsahuje mnoho námitek, řešených soudy vůči Maďarsku, stávající řízení se však týká Italské republiky. Na úrovni EU nebylo v současné době vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany v Italské republice, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Správní orgán považuje ve věci vydané rozhodnutí za zákonné a navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání soudu dne 4. 5. 2017 zástupce žalobkyně připomněl, že nebyla řádně seznámena s podklady správního orgánu, aspekty jejího možného návratu do Itálie nebyly dostatečně posouzeny. Rozhodnutí neodůvodňuje nezohlednění čl. 17 Nařízení. S odkazem na písemné žalobní námítky pak žalobkyně setrvává na svém závěrečném návrhu a účtuje náklady právního zastoupení. Pověřená pracovnice plně odkázala na písemné vyjádření ve věci (shora) s tím, že žaloba není považována za důvodnou, náklady řízení žalovaný neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že se zde nachází protokol o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, které proběhlo 7. 12. 2016, žalobkyně uvedla, že je narozena 24. 2. 1996, je státní příslušnicí Nigérie, CD nikdy nevlastnila, je národností Edo. Je křesťanského vyznání, svobodná, naposledy bydlela v Benin City, asi před měsícem odjela do Kano autobusem, odtamtud do Libye, po měsíci odplula do Itálie, kde pobyla týden. Pak jela autobusem do ČR. Je zdravá, nějací lidé ji poslali do střediska. Týž den pak v rámci pohovoru žalobkyně uvedla, že Poučení o Dublinském řízení rozumí. V Libyi se seznámila s jednou dívkou, ta jí řekla, že má v ČR příbuznou, která se zde vdala. Její telefonní číslo ale ztratila, jeden běloch jí po příjezdu vzal do svého domu, a pouději ji poslal do Zastávky. Neznala ho, ani na ni nečekal, neví, jak se jmenuje, 5 dní tam uklízela. V Itálii pobývala ve městě Catania, v táboře. Do školy ve vlasti chodila, ale nedokončila střední školu, její rodiče zemřeli a neměla peníze. Základní škola trvala 5 let, na střední se učila tři roky. Dále žalobkyně uvedla, že za cestu nic neplatila, cestovala s jakýmsi člověkem, nedovedla přesně říci, kde celou dobu do odjezdu do ČR pobývala. Po smrti matky zůstala s tetou, která s ní špatně zacházela, bila ji a nedávala jí jíst. Odešla od ní před šesti měsíci ke kamarádce, po dobu, kdy pobývala u tety, pracovala v obchodě s alkoholickými nápoji a paní, které v obchodě pomáhla, ji dávala různým mužům. Jednoho dne, když plakala, našla muže, který jí pomohl a odvezl ji do Kano. O azyl v Itálii nepožádala, protože její kamarádka zde má tetu, ale její číslo ztratila. Z tábora odešla z vlastní vůle, tady se jí líbí. Otisky prstů jí byly odebrány hned po vylodění, nic se tam nedozvěděla. Na dotaz, proč by nemohla požádat o azyl v Itálii, když jí tam nic nehrozí, odpověděla, že se jí líbí zde, nikdo ji sem neposlal, mobil nemá. Pokud tu zůstane, potká někoho, kdo jí bude ochoten pomoci. V Evropě nemá žádné příbuzné, ve vlasti má bratra a sestru, kteří žijí u tety. V Nigérii jinak žádné potíže neměla, ničeho se nebojí, jen nechce být u tety. Součástí správního spisu je dokument o pobytu žalobkyně v Itálii.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích 1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobkyně je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jejím případě aplikovat**.

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové její rodiny, požívající mezinárodní ochrany, a proto na ni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení**.

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k

posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové její rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobkyni **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci žalobkyně, proto v jejím případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

V dalším pak žalovaný v cit. rozhodnutí ze dne 1. 2. 2017 odkazuje na čl. 12, kde v odst. 1 stojí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Ustanovení dále upravuje postup v případě držitele víza, žalobkyně není držitelkou platného povolení k pobytu jiného členského státu EU, toto kritérium tedy na její věci aplikovat nelze.

Podle čl. 13 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo. Podle čl. 13 odst. 2, pokud členský stát nemůže být příslušný nebo již dále nemůže být příslušný podle odst. 1 tohoto článku a pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech (viz výše) zjištěno, že žadatel, který vstoupil na území některého členského státu nedovoleným způsobem nebo u něhož není možné zjistit okolnosti jeho vstupu, žil v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu nepřetržitě nejméně pět měsíců, je

k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Správní orgán zjistil, že žadatelka překročila nedovoleným způsobem hranice Italské republiky jako členského státu třetí země, toto plyne ze shody otisků prstů, které byly žadatelce sejmuty souladně s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 a poslány do systému EURODAC. Ze záznamů o výsledku porovnání otisků prstů jednoznačně vyplynulo, že žadatelka překročila hranice v Italské republice nelegálním způsobem dne 26. 10. 2016 v Catanii, je tedy nutné aplikovat toto kritérium.

Žalovaný pak připomněl znění čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle něhož je členský stát, příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení, povinen přijmout zpět žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, tedy, v daném případě je tak Italská republika povinna žalobkyni přijmout zpět na své území a její žádost posoudit.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný byl přesvědčen, že s ohledem na to, že v dané věci lze z výše uvedených důvodů a skutečností aplikovat čl. 13 nařízení, je státem, příslušným pro věcné projednání žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany Italská republika, tohoto člena EU se v uvedeném smyslu dle nařízení dne 2. 12. 2016 dotázal, zda hodlá tuto svoji povinnost akceptovat, a Italská republika žádost zamítla, s tím, že je žalobkyně vedena jako nezletilá bez doprovodu (nar. 24. 2. 1999). Poté vyžádal správní orgán kostní zkoušku věku žadatelky v Nemocnici Ivančice, tato potvrdila úplné vyvinutí skeletu. Samotná žadatelka pak se v ČR prezentuje jako zletilá, informace, jí podané v Itálii proto žalovaný hodnotil jako účelové, se snahou získat výhodnější podmínky při přijetí. Žalovaný remonstroval negativní odpověď Italské republiky a tato se následně dne 31. 1. 2017 vyjádřila k své příslušnosti na posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany kladně. Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán postupoval zcela v souladu s dřívějším rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího

zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že Italská republika je členským státem EU, je povinna postupovat podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 a posoudit žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu meritorně. K případným systematickým nedostatkům azylového řízení v Italské republice žalovaný dále uvedl, že mu není známo, že by bylo ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, Evropského soudního dvora či jednotlivými výkonnými orgány EU vydáno závazné rozhodnutí pro členské státy EU či Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně takové nedostatky deklarovalo. Poukázal na rozsudek ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12) ze dne 4. 11. 2014, který zakázal transfer afghánské rodiny do Itálie, s odůvodněním, že Švýcarsko si nezajistilo od italských orgánů dostatečné záruky, že bude zachována celistvost rodiny a zejména nezletilým dětem budou zaručeny dostatečné podmínky přijetí péče. To však není případ žalobkyně, tato není nezletilou osobou, ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována. K případnému zdržení transferů do Itálie nevydal žádné stanovisko ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, žalovaný si obstaral jeho poslední vyjádření k situaci v Itálii – viz jeho doporučení z července 2013, toto hovoří o zlepšení tamní situace oproti posledním letům, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany, tak z hlediska kvality vedení těchto řízení. Přitom např. k Řecku doporučení zdržení se transferů vydáno bylo, právě s ohledem na nepřehlednou aktuální situaci v této zemi. Žalobkyně se může s případnými problémy obrátit na italské policejní nebo jiné státní orgány.

Soud dodává, že nemá žádné informace a žalobkyně neposkytla žádný důkaz ani tvrzení o tom, že by v Italské republice nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů, které by znamenaly azylově relevantní riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Země dodržuje právní předpisy a lidská práva, je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, dohlížejícím na dodržování těchto práv. Italská republika je rovněž považována za bezpečnou zem původu. Odůvodnění neexistence systematických nedostatků azylového řízení je v daném rozhodnutí žalovaného řádně popsáno, soud pak již jen doplňuje, že ani sám nemá žádné podněty v tomto směru. V napadeném rozhodnutí žalovaný citoval souhrnnou zprávu o Italské republice od ECRE (European Council on Refugees and Exiles), vydanou v prosinci 2015, obsahující aktuální data za období leden až listopad 2015, kdy celkový počet žadatelů o azyl dosáhl cca 59 tisíc, zpráva popisuje propracované azylové řízení, zahrnující jak posuzovací fázi, tak i možnost přezkumného soudního řízení. Italská republika stíhá posuzovat individuální případy žadatelů o mezinárodní ochranu, je i zřejmé, že občané Nigerijské federativní republiky patří mezi nejčastější poživatele mezinárodní ochrany, a to jak ve formě uděleného azylu, tak i doplňkových a humanitárních ochran. Správní orgán dále uvedl, že zpracoval zprávu o Azylovém systému Italské republiky ze dne 2. prosince 2016, obsahující další aktuální informace, je zde přiblížen postup azylové procedury po přijetí žadatelů v rámci tzv. dublinských transferů. Žalobkyně sama v průběhu správního řízení

nesdělila žádný moment, na základě kterého by bylo možné se domnívat, že tamní orgány vůči ní nepostupovaly seriózně a řádně.

Námítky žalobkyně pak směřovaly proti tomu, že napadené rozhodnutí je neurčité a nedostatečně nedefinuje žalobce, takové nedostatky však krajský soud v napadeném rozhodnutí nespatriil. Žalobkyně je zde definována svým jménem a příjmením, datem narození a státní příslušností, nehledě na evidenční číslo v azylovém procesu. Taková definice je pro vedení tohoto řízení, dle přesvědčení soudu, zcela dostatečná. Záměna osoby tak, dle přesvědčení soudu, není v daném případě možná. K námitce neseznámení žalobkyně s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci a námitka o nedostatečném odůvodnění neaplikace čl. 17 Dublinského nařízení je podle přesvědčení soudu vcelku vyčerpávajícím způsobem vyargumentována vyjádřením žalovaného, viz výše, k němuž se soud zásadním způsobem přiklání. Konstatuje, že rozsudek, vydaný KS v Praze, čj. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015 mj. výstižně uvádí, že „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ust. čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou“. Soud je pak přesvědčen, že zejména argumentace k poslední citované je jistě uváděna spíše účelově, neboť právní podstata tohoto ustanovení je jasná, jakož i dřívější judikatura, jak uvedena výše. Pokud pak je v žalobě využita příměra Maďarska co do nemožnosti návratu žalobkyně do Itálie, je tato argumentace zcela nepřiměřená a nesprávná. Krajský soud v Hradci Králové po projednání a přezkoumání věci neshledal žádný nesoulad napadeného rozhodnutí se správním řádem, Dublinským nařízením, který by mohl vést k závěru o nezákonnosti či zásadnější nesprávnosti vydaného rozhodnutí žalovaného ve věci. Žalobkyně byla poučena o povinnosti uvádět pravdivé údaje, byla seznámena s přímo aplikovatelným Dublinským nařízením, o němž prohlásila, že tomuto rozumí, soud tedy nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobkyní, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí a po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná. V souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu z výše uvedených důvodů zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 4. květen 2017

JUDr. Jana Kábrtová
samosoudkyně